

AAN HET ANDERE EINDE VAN DE DUIKER

Toen Leland nog jong was vertelde hij aan mensen wat hij allemaal zag. Aan zijn ouders, zijn oudere zuster, aan zijn opa als die langskwam op zaterdag; aan iedereen die wilde luisteren. En allemaal vertoonden zij die typische glimlach die eigen is aan volwassenen. Ze waren niet echt geamuseerd maar voelden eerder een soort ongemak, alsof ze wilden zeggen: *wat heeft hij een fantasie.*

Er was niemand anders aan wie hij dat kon vertellen. En zeker niet aan zijn leeftijdgenoten; hun wereld was hopeloos verbonden met de alomtegenwoordigheid van het internet. Daar weken zij niet van af. En zo zou het voorlopig blijven. En de dag dat het meisje opeens in zijn leven verscheen zou net zo ongeloofwaardig zijn als die andere dingen. Dus sprak hij niemand meer.

Hoe kon hij hen overtuigen dat er wezens in de Bijlmerweide liepen, aan het andere eind van die duiker? Wanneer hij met zijn kleine kano door de tunnel voer en opeens alles anders was? Hij hoorde vreemde stemmen maar hij verstond de taal niet die hard en wild was. De taal van die Andere Plek. Hij was niet in staat om erover te praten omdat telkens als hij het probeerde zijn tong van de angst vast kwam te zitten. Hoe hij in paniek de kano in de nauwe tunnel omdraaide en zo snel mogelijk terug peddelde. Hoe op het laatste moment van zijn vlucht een katachtige gedaante, zwart afgetekend tegen het licht van die Andere Plek, hem nastaarde. En nu, in de nacht, meende hij in de achtertuin en in de met bakstenen muurtjes afgeschermd wandelpaden zachte stappen en gesnuffel te horen, gesnuffel aan de achterpui en die grote ogen die het licht reflecteerden van een halfvolle maan.

Nee. Er was niets dat hij kon zeggen dat zij zouden geloven, dus zei hij niets. Zij hadden niet eens opgemerkt dat hij 's nachts altijd zijn raam vergrendeld hield. Vier jaar later werd Leland veertien. Zijn ouders hadden die morgen, bij de appeltaart met kaarsjes, hem een iPhone cadeau gegeven. Zij benadrukten wel dat hij met zijn spaargeld zelf een eigen abonnement moest nemen. Zijn zuster zou hem ermee helpen.

Het was zondag. Na vluchtig het verjaardagritueel te hebben afgeraffeld lieten de ouders en zuster weten dat zij hun af-

spraken moesten nakomen. Een uur later stond Leland alleen in de woonkamer in een stil huis.

Hij legde zijn nog onbruikbare iPhone op zijn kamer en trok zijn wandelschoenen aan. Hij wandelde naar de Bijlmerweide en stond tien minuten later bij de duiker. Hij trilde. Gespannen liep hij wel zes keer van de ene kant naar de andere, telkens vooroverbuigend over de betonnen rand. Het zag er allemaal heel gewoon uit. De oversteek met wandel- en fietspaden en stroken gras was hooguit vijftieng meter breed. Zijn gezicht vertrok in een grimas; plotseling twijfelde hij aan zijn geheugen en aan zichzelf.

Aan de kant waar hij voorheen de tunnel binnen peddelde, daalde hij af naar het water en keek naar binnen. Het zag er beschamend gewoon uit. Het water was niet diep. Hij trok zijn schoenen en sokken uit en rolde zijn broekspijpen op tot boven de knieën. Langzaam en voorover gebogen schoof hij zijn voeten door de glibberige modder vooruit. Het was gewoon een ruimte als onder een brug; het licht aan het andere eind was dichtbij. Nog even en hij zou weer buiten zijn aan de andere kant. Zijn denken stokte. Deze afstand was niet amper vijftieng meter maar veel meer! Zijn angst van weleer kreeg weer vat op hem en hij wilde terug.

Opeens begon het water hard te stromen. Leland werd meegesleurd en moest hard en tegen zijn wil met de stroom meezwemmen om zijn hoofd boven water te houden. Een ogenblik later was hij weer buiten met de zon en de blauwe hemel boven zijn hoofd, en de oever nabij. Het water was nu rustig maar diep. Hij zwom naar de kant, bewust van de zware natte kleding om zijn lijf.

Een hand trok hem op het droge en hielp hem te gaan zitten op een gevallen boomstam. Hij keek om zich heen en herkende niets van het omliggende landschap.

Enorme bomen en hoge grassen omringden het open strandje waar hij zat. Maar hij was niet alleen. Hij draaide zich om en zijn hijgen stopte abrupt.

Een meisje in een korte hemdjurk van licht grof katoen keek hem aan met een bijna spottende glimlach. "Dag Leland," zei ze. Haar ogen hadden een katachtige twinkeling.

Leland ervoer een sensatie alsof hij weinig contact had met de grond. "Wie ben jij? Hoe weet jij mijn naam?"

"Ik heb je lang in de gaten gehouden. Ik wist dat je naar mij toe zou komen," zei ze simpelweg.

Hij vond dat niet voldoende. "Ik ken je niet. Ik heb je nooit eerder gezien."

"Jawel," antwoordde ze, "je rende van mij weg en je sloot je op in je kamer. Je was bang van mij."

Hij stond op en deinsde terug maar het meisje stond al naast hem met een plagerige grijns op haar gezicht. Hij voelde haar adem in zijn nek. Hij probeerde haar te ontwijken maar ze pakte hem vast. Haar slanke armen wikkelden zich om zijn middel en beiden tuimelden in de varens en de dikke humuslaag van bladeren. Haar haren zwaaiden voor zijn gezicht als een donkere sjaal. Haar lach klonk als een zilveren bel. Haar kin begroef zich in zijn navel.

"Ho, grote jongen. Ik ga je niet opeten, hoor."

Hij merkte dat zij helemaal nat was. Waterdruppels sprankelden op haar huid alsof ze net uit de douche was gestapt. Ze klom op hem als een aapje en strekte zich uit op zijn lichaam. Hij liet onbewust zijn handen op haar rug vallen. De hemdjurk, doordrenkt, voelde onder zijn vingers aan als huid.

Ze gaf hem een kus, haar mond hongerig drukkend op de zijne, terwijl ze bleef lachen.

Leland schudde haar van zich af zodat ze in de bladeren viel.

Ze keek op. Haar ogen waren groen, maar de pupillen waren zo groot dat ze zwart werden. Ze glansden in de schemering.

"Wat ben jij?" fluisterde Leland. "Wat is jouw naam?"

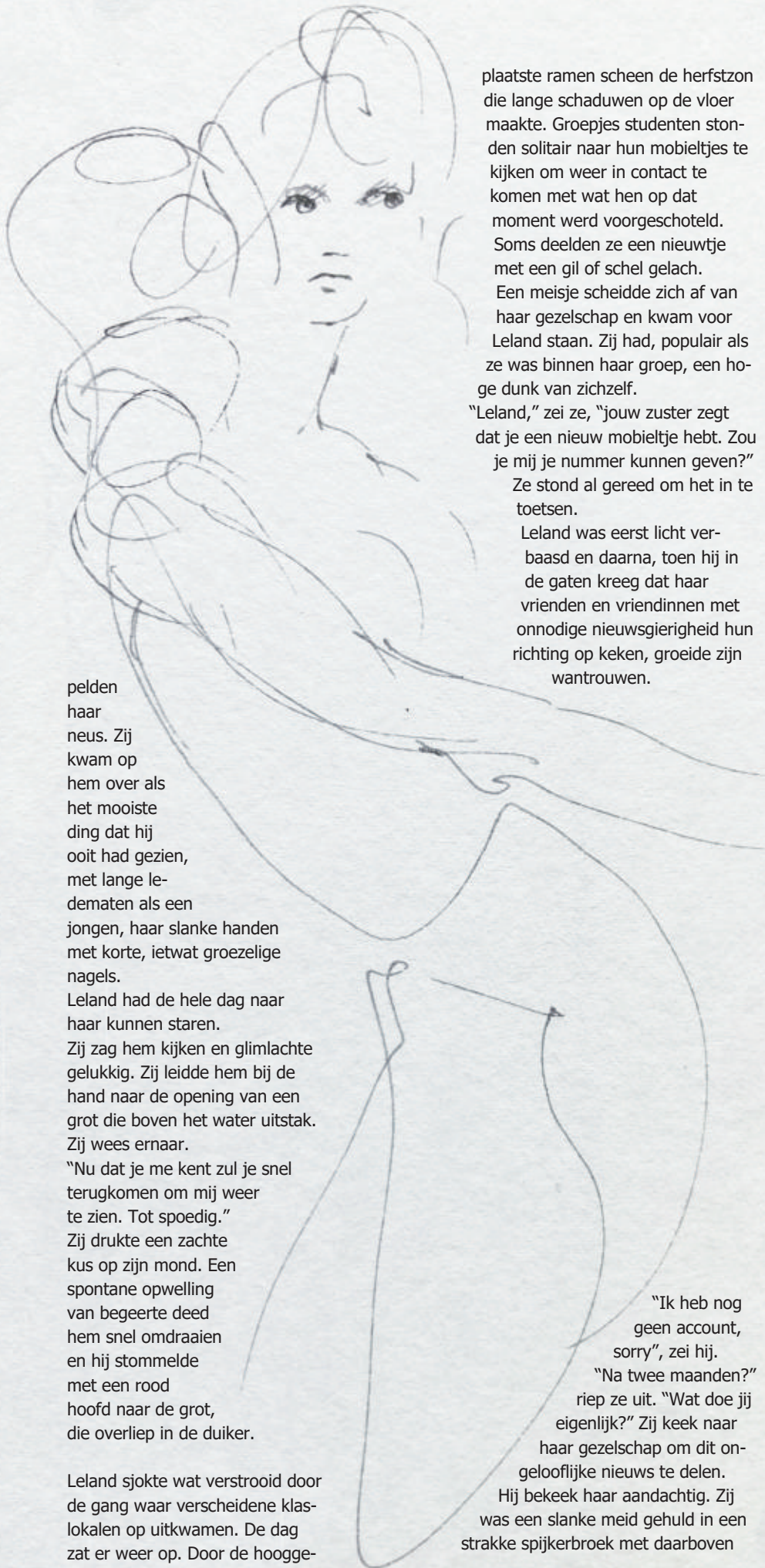
"Ik ben je beste vriend. Ik zou je nooit iets aandoen."

"Maar wat wil jij van mij?"

"Jouw vriendschap. Wij horen bij elkaar." Leland was helemaal uit zijn doen. Hij greep er niets van.

"Hier ben ik zoals je me ziet. In jouw wereld verander ik van gedaante." Zij pakte hem bij de hand en keek hem aan. "Ik ben verliefd op je."

Zij had heel donkere lippen, zag hij, zo donker alsof ze gekneusd waren. Haar lichte wipneus was sierlijk, haar wenkbrauwen dik en zwart. Er was een fijne, lichte dons op de plek waar een man bakkebaarden heeft. Haar huid was licht gebruid, smetteloos op een paar schrammen en vuil na. Sproeten stip-

pelden haar neus. Zij kwam op hem over als het mooiste ding dat hij ooit had gezien, met lange ledematen als een jongen, haar slanke handen met korte, ietwat groezelige nagels. Leland had de hele dag naar haar kunnen staren. Zij zag hem kijken en glimlachte gelukkig. Zij leidde hem bij de hand naar de opening van een grot die boven het water uitstak. Zij wees ernaar. "Nu dat je me kent zul je snel terugkomen om mij weer te zien. Tot spoedig." Zij drukte een zachte kus op zijn mond. Een spontane opwelling van begeerte deed hem snel omdraaien en hij stommelde met een rood hoofd naar de grot, die overliep in de duiker.

Leland sjokte wat verstrooid door de gang waar verscheidene klaslokalen op uitkwamen. De dag zat er weer op. Door de hoogge-

plaatste ramen scheen de herfstzon die lange schaduwen op de vloer maakte. Groepjes studenten stonden solitair naar hun mobieltjes te kijken om weer in contact te komen met wat hen op dat moment werd voorgeschoteld. Soms deelden ze een nieuwtje met een gil of schel gelach. Een meisje scheidde zich af van haar gezelschap en kwam voor Leland staan. Zij had, populair als ze was binnen haar groep, een hoge dunk van zichzelf.

"Leland," zei ze, "jouw zuster zegt dat je een nieuw mobieltje hebt. Zou je mij je nummer kunnen geven?" Ze stond al gereed om het in te toetsen.

Leland was eerst licht verbaasd en daarna, toen hij in de gaten kreeg dat haar vrienden en vriendinnen met onnodige nieuwsgierigheid hun richting op keken, groeide zijn wantrouwen.

"Ik heb nog geen account, sorry", zei hij.

"Na twee maanden?" riep ze uit. "Wat doe jij eigenlijk?" Zij keek naar haar gezelschap om dit ongelooflijke nieuws te delen.

Hij bekeek haar aandachtig. Zij was een slanke meid gehuld in een strakke spijkerbroek met daarboven

een blouse die haar aankomende borsten goed weergaven. Zij was aantrekkelijk. Maar hij zag ook iets anders. Haar lange versierde nagels maakten dat zij haar vingers achterover moest buigen om het scherm aan te raken. De gemaakte belangstelling in haar gezicht verhulde afwezigheid van empathie. Haar lef was afhankelijk van haar groep. Hij voelde niks voor haar.

Instinctief wist zij zijn gezicht te lezen, en wat zij herkende zinde haar niet. "Jij bent een klootzak," zei ze zacht en liep weg.

Licht verstoord liep hij naar huis. Hij nam een omweg die via Kantershof naar de Bijlmerweide ging. Zijn traject bracht hem bij de duiker. Hij stopte en vermande zich tegen de spanning die door hem voer. Een diep verlangen bracht hem tot een besluit. Hij daalde af naar de opening en trok zijn schoenen en sokken uit. Hij bedekte deze met zijn plunjezak met boeken onder vers gesneden riet. Gebogen liep hij de duiker in.

Halverwege zakte de bodem en de verwachte stroom greep hem beet. Dit keer zwom hij mee. Hij was terug in de open vijver met de enorme bomen en het hoge gras. Hij klauterde omhoog naar het smalle strandje en keek om zich heen. Hij was alleen. Overal waren vreemde voetsporen te zien in het zand. Hij trok zijn broek en hemd uit en legde die te drogen op de gevallen boomstam.

Geritsel van bladeren deed hem opkijken. Daar stond zij, met die mooie glimlach, haar lichaam strak afgetekend in haar wapperende hemdjurk.

Ze liep op hem af met die zilveren lach. "Ik ben zo blij dat je gekomen bent." Zij gaf hem een kus. "Ik wil met je zwemmen," zei ze en pakte hem bij de hand.

Haar hemdjurk viel op de grond.

Leland keek naar haar voeten. Een moedervlek op haar kuit, de spieren die eronder gleden en spanden.

"Kun je naar mijn gezicht kijken?" vroeg ze grijnzend.

Hij wendde zich af en sprong in het water. Maar ze had hem snel beet. Zijn onderbroek gleed van zijn benen af. Haar armen wikkelden zich om hem heen en zijn zinderende verlangens gooiden alle remmen los. Even later op het zand fluisterde Leland, "Ik hou van je."

"En je bent van mij," zei ze zacht en glimlachte gelukkig als een voldane kat.

Tekening: Leonor Fini